

ПОВІДОМЛЕННЯ
про зміну раніше повідомленої підозри та про нову підозру

м. Дніпро

08 квітня 2023 року

Старший слідчий в ОВС слідчого відділу 2 управління (з дислокацією у м. Маріуполь Донецької області) Головного управління Служби безпеки України в Донецькій та Луганській областях майор юстиції Фесенко Станіслав Сергійович, розглянувши матеріали кримінального провадження № 2201905000000041, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань 27.02.2019, та встановивши наявність підстав для зміни раніше повідомленої підозри та наявність достатніх доказів для повідомлення про зміну раніше повідомленої підозри та про нову підозру особі у скоєнні злочинів, передбачених ч. 2 ст. 110, ч. 1 ст. 258-3 КК України, відповідно до ст.ст. 42, 276-279 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Підлипанова Дмитра Вікторовича, 28.11.1964 року народження, громадянина України, уродженця м. Покровськ (раніше – Красноармійськ) Донецької області, останнє відоме місце реєстрації та проживання: [REDACTED], тимчасово не працюючого, раніше не судимого, особу якого засвідчено паспортом громадянина України серії ВВ № 672587, виданим Красноармійським МВ ГУ МВС України в Донецькій області 27.11.1998, -

про зміну раніше повідомленої підозри та наявність достатніх доказів для повідомлення про нову підозру в умисних діях, вчинених з метою зміни меж території або державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, за попередньою змовою групою осіб, тобто у скоєнні злочину, передбаченого **ч. 2 ст. 110** КК України, а також в участі в терористичній організації, тобто у скоєнні злочину, передбаченого **ч. 1 ст. 258-3** КК України, за наступних обставин:

1. Умисні дії, вчинені з метою зміни меж території або державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, за попередньою змовою групою осіб:

24.10.1945 набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй (далі за текстом – ООН), підписаний 26.06.1945, яким фактично створено ООН.

До складу ООН входять Україна, Російська Федерація (далі за текстом – РФ) та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 09.12.1981 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями: № 2131 (XX) від 21.12.1965, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24.10.1970, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16.12.1970, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14.12.1974, що містить Визначення агресії, – установлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Окрім того, у ст.ст. 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН № 3314 (XXIX) від 14.12.1974 серед іншого визначено, що ознаками агресії є застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави, застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;
- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;
- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;
- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилення державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 (далі – Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і РФ.

Згідно з п. п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994 РФ, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні своє зобов'язання згідно з принципами Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та РФ про українсько-російський державний кордон від 28.01.2003 (ратифікований РФ 22.04.2004), територія Автономної Республіки Крим (далі за текстом – АР Крим), м. Севастополя, Донецької та Луганської областей відноситься до території України.

Верховною Радою УРСР 24.08.1991 схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 вказано, що Верховна Рада УРСР проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах. Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди. Україна самостійно визначає адміністративно-територіальний устрій і порядок утворення національно-адміністративних одиниць.

Рішенням Конституційного Суду України № 3-зп від 11.07.1997 зазначено, що засади конституційного ладу в Україні закріплені у розділах I, III та XIII Основного Закону України - Конституції України.

Статтями 1-2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Відповідно до Рішень Конституційного Суду № 6-рп/2005 від 05.10.2005, № 6-рп/2008 від 16.04.2008 зазначені норми визначають, що влада народу є первинною, єдиною і не відчуженою та здійснюється народом шляхом вільного волевиявлення через вибори, референдум, інші форми безпосередньої демократії у порядку визначеному Конституцією та законами України, через органи державної влади та органи місцевого самоврядування, сформовані відповідно до Конституції та законів України. Тільки народ має право безпосередньо шляхом всеукраїнського референдуму визначати конституційний лад в Україні, який закріплюється Конституцією України, а також змінювати конституційний лад внесенням змін до Основного Закону України в порядку, встановленому його розділом XIII.

Стаття 6 Конституції України передбачає, що державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову. Органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених цією Конституцією межах і відповідно до законів України.

Відповідно до ч. 1 ст. 17, ч. 1 ст. 65 Конституції України захист незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України є справою всього Українського народу та обов'язком громадян України, а на території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом.

Статтями 69, 72 та 73 Конституції України передбачено, що народне волевиявлення здійснюється через вибори, референдум та інші форми безпосередньої демократії. Всеукраїнський референдум призначається Верховною Радою України або Президентом України відповідно до їхніх повноважень, встановлених цією Конституцією. Виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Статтями 132, 133 Конституції України визначено, що територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості і соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій. До системи адміністративно-територіального устрою України входить АР Крим, області, зокрема, Донецька область, а також райони, міста, райони у містах, селища і села.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади РФ та службових осіб з числа керівництва Збройних Сил Російської Федерації (далі за текстом – ЗС РФ), досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, які були розцінені представниками влади і ЗС РФ як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам РФ, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту Російської Федерації (далі за текстом – ЧФ РФ) на території України – в АР Крим та м. Севастополі.

Свою злочинну мету співучасники з числа представників влади та ЗС РФ вирішили досягти шляхом розв'язання та ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців ЗС РФ, у тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим і м. Севастополя, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та РФ, створення і фінансування не передбачених законом збройних формувань та вчинення інших злочинів.

При цьому, вони усвідомлювали, що такі протиправні дії призведуть до порушення суверенітету і територіальної цілісності України, незаконної зміни меж її території та державного кордону, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

З метою реалізації вказаного умислу впродовж 2013 року на території РФ службові особи Генерального штабу Збройних Сил Російської Федерації (далі за текстом – ГШ ЗС РФ), на виконання наказів та під безпосереднім керівництвом представників влади та службових осіб ЗС РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, розробили злочинний план, яким передбачалося досягнення військово-політичних цілей РФ, які, на думку співучасників, були прямо пов'язані з необхідністю незаконної окупації та подальшої анексії АР Крим, м. Севастополя та південно-східних регіонів України та, поряд із застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних заходів, використання протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України для організації сепаратистських референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

Враховуючи, що територія АР Крим та м. Севастополя мала найбільше військово-стратегічне значення для представників влади та ЗС РФ серед інших територій України, які були об'єктом їх злочинного посягання, а також те, що на вказаній території дислокувалися підрозділи ЧФ РФ, це сприяло найбільш прихованому використанню регулярних військ ЗС РФ поряд з іншими елементами гібридної війни, а тому ведення гібридної війни проти України співучасники злочинного плану вирішили розпочати на території АР Крим.

Для ефективної реалізації плану вирішено залучити військовослужбовців ЗС РФ, співробітників інших силових відомств РФ, представників влади, інших громадян РФ та України. Окрім того, з цією ж метою, представниками влади РФ створено та озброєно іррегулярні незаконні збройні формування, озброєні банди та групи найманців, якими керували офіцери спецслужб і ЗС РФ.

Так, починаючи з 20.02.2014 для реалізації вищезазначеного умислу, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії РФ території АР Крим і м. Севастополя, на територію суверенної держави Україна, а саме АР Крим і м. Севастополь, здійснено вторгнення військовим, морським та повітряним транспортом окремих підрозділів ЗС РФ.

У подальшому, військовослужбовцями ЗС РФ здійснено захоплення будівель центральних органів влади АР Крим та встановлено контроль над їхньою діяльністю з метою забезпечення прийняття вигідних та необхідних для РФ рішень. Окрім того, здійснено блокування автошляхів, захоплення аеропортів і транспортних підприємств, військових частин Збройних Сил України (далі за текстом – ЗС України), пошкодження та знищення військового майна, що має важливе оборонне значення для України.

Відтак, всупереч міжнародному правопорядку, з нехтуванням державного суверенітету та територіальної цілісності України, починаючи з 20.02.2014, представниками влади РФ і службовими особами ЗС РФ розпочато збройне вторгнення регулярних військ РФ на територію України з метою зміни меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України, та військової окупації території АР Крим і м. Севастополя.

Також представниками влади і ЗС РФ вчинялися дії щодо зміни меж території та державного кордону України на іншій території України.

Так, вказаними особами у березні – квітні 2014 року організовувалися та проводилися антиурядові протестні акції, найбільш масові з яких – у Донецькій, Дніпропетровській, Запорізькій, Луганській, Миколаївській, Одеській, Харківській та Херсонській областях з метою поширення сепаратистських проросійських гасел та здійснення силового захоплення адміністративних будівель органів державної влади для послідувочої організації незаконних референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

З метою гарантованого досягнення указаних цілей та створення видимості того, що в Україні триває внутрішній конфлікт, представники влади та ЗС РФ вирішили створити на її території терористичні організації, які поряд із основною функцією – здійснення терористичної діяльності, створювали враження діяльності в межах Донецької та Луганської областей опозиційних сил, які нібито від імені та за цілковитої підтримки місцевого населення відстоюють їх право на самовизначення та незалежність, що прямо суперечить Конституції України та нормам міжнародного права.

Так, під безпосереднім керівництвом та контролем невстановлених на цей час представників влади та ЗС РФ, 07.04.2014 на території Донецької області України створено терористичну організацію «Донецька народна республіка» (далі за текстом – «ДНР»), а 27.04.2014 на території Луганської області України – терористичну організацію «Луганська народна республіка» (далі за текстом – «ЛНР»), у складі яких утворені незаконні збройні формування, які функціонують і по теперішній час.

Контроль та координація діяльності цих терористичних організацій, як і їх фінансове та матеріальне забезпечення, у тому числі зброєю, боєприпасами, військовою технікою, здійснюється представниками влади та ЗС РФ.

Незаконні збройні формування терористичних організацій «ДНР» і «ЛНР», іррегулярні збройні формування РФ та військовослужбовці ЗС РФ чинять збройний опір Україні у відновленні територіальної цілісності та забезпеченні правопорядку, при цьому учасники політичного блоку вказаних терористичних організацій, за підтримки та сприяння представників влади РФ під виглядом органів державної влади, створили окупаційні адміністрації РФ, які забезпечують подальшу окупацію та здійснюють управління вказаними територіями на місцевому рівні.

Оскільки окупація АР Крим і м. Севастополя, частини Донецької і Луганської областей України не принесла бажаних результатів у вигляді встановлення впливу над політичними та економічними процесами в Україні, відмови від співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації, та відмови від євроінтеграційного курсу розвитку країни, вищим політичним і військовим керівництвом РФ вирішено перейти до наступного етапу збройної агресії проти України, розв'язаної ще з лютого 2014 року, а саме до повномасштабного вторгнення на територію України із застосуванням ЗС РФ та інших воєнізованих формувань РФ.

З листопада 2021 року представники влади та ЗС РФ, з метою підготовки до повномасштабного нападу на Україну, організували перекидання підрозділів ЗС та інших військових формувань РФ до кордонів України, що пояснювалося запланованими спільними російсько-білоруськими навчаннями «Союзна рішучість-2022», які розпочалися 10.02.2022.

Станом на 08.02.2022 вздовж усього кордону з Україною з боку РФ, Республіки Білорусь та тимчасово окупованих територій України зосереджено 140 тисяч військових РФ, включаючи повітряний та морський компонент.

З метою створення приводів для ескалації воєнного конфлікту і здійснення спроби виправдання своєї агресії перед громадянами РФ та світовою спільнотою, представниками влади та ЗС РФ розроблено окремий план, що передбачав вчинення дій, спрямованих на введення в оману і залякування громадян РФ та мешканців тимчасово окупованих територій України, а також вчинення провокацій, які полягали в імітації нападів і вогневих ударів, вчинених нібито підрозділами ЗС України по території РФ та тимчасово окупованим територіям України.

Одночасно із зазначеним, передбачалося визнання керівництвом РФ самопроголошених «ДНР» і «ЛНР» незалежними державами та отримання від них звернення із запитом про надання військової підтримки, яка викликана, нібито, агресією ЗС України.

На виконання зазначених намірів, 15.02.2022 Державна дума РФ звернулася до Президента РФ Путіна В.В. із проханням визнати незалежність «самопроголошених Донецької та Луганської народних республік».

18.02.2022 керівниками російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей повідомлено про проведення евакуації місцевого населення тимчасово окупованих територій України до Ростовської області РФ, що пояснювалося вигаданими застереженнями про те, що ЗС України мають намір атакувати тимчасово окуповані території та здійснити їх силове повернення під контроль України.

19.02.2022 вказаними особами оголошено так звану загальну мобілізацію жителів тимчасово окупованих територій Донецької та Луганської областей.

21.02.2022 керівники російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей звернулися до Президента РФ із проханням визнати незалежність так званих «Донецької та Луганської народних республік».

У цей же день, Президент РФ скликав позачергове засідання Ради безпеки (далі за текстом – РБ) РФ, де обговорено питання щодо доцільності визнання незалежності так званих «Донецької та Луганської народних республік».

Службові особи з числа вищого керівництва РФ, які входять до складу РБ РФ, публічно підтримали звернення Державної думи РФ та заявили про необхідність визнання Президентом РФ незалежності «ДНР» і «ЛНР».

Цього ж дня, 21.02.2022, Президент РФ підписав укази № 71 «О признании Донецкой Народной Республики» та № 72 «О признании Луганской Народной Республики».

22.02.2022 Президент РФ підписав з керівниками російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей договори про дружбу, співробітництво та взаємну допомогу, які в той же день ратифіковані Державною думою та Радою Федерації РФ.

У цей же день Президент РФ, реалізуючи злочинний план, з метою надання видимості законності дій по нападу на Україну, направив до РБ РФ звернення про використання ЗС РФ за межами РФ, яке було задоволено.

23.02.2022 керівники російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей звернулися до Президента РФ з проханням надати допомогу у відбитті надуманої ними воєнної агресії «українського режиму щодо населення» так званих «Донецької та Луганської народних республік».

24.02.2022 о 04:30 Президент РФ оголосив про своє рішення почати військову операцію в Україні, а в дійсності – повномасштабне вторгнення з декількох напрямків із застосуванням різних видів і родів ЗС РФ та інших підконтрольних РФ незаконних збройних формувань.

В подальшому, цього ж дня, ЗС РФ, які діяли за наказом керівництва РФ і ЗС РФ, віроломно здійснено пуск крилатих та балістичних ракет по аеродромах, військових штабах і складах ЗС України, а також підрозділами ЗС та інших військових формувань РФ здійснено широкомасштабне вторгнення на територію суверенної держави Україна.

У період з 05 години 24.02.2022 і по теперішній час підрозділи ЗС та інших військових формувань РФ здійснюють спроби окупації українських міст, які супроводжуються бойовим застосуванням авіації, артилерійськими та ракетними ударами, а також застосуванням броньованої техніки та іншого озброєння. При цьому, вогневі удари здійснюються по об'єктах, що захищені нормами міжнародного гуманітарного права. Зазначені дії призвели до тяжких наслідків у вигляді загибелі людей, у тому числі дітей, отримання ними тілесних ушкоджень різного ступеня тяжкості та заподіяння матеріальних збитків у вигляді знищення будівель, майна та інфраструктури.

Керівництво вищевказаними злочинними діями здійснюється представниками влади, ЗС РФ та окупаційною владою РФ, зокрема Президентом РФ Путіним В.В., начальником ГШ ЗС РФ Герасимовим В.В., Міністром оборони РФ Шойгу С.К., Директором Служби зовнішньої розвідки РФ Нарішкіним С.Є., Головою Ради Федерації Федеральних Зборів РФ Матвієнком В.І., Головою Чеченської Республіки РФ Кадировим Р.А., так званим «Главою ДНР» Пушилїним Д.В. (досудове розслідування відносно яких проводиться в інших кримінальних провадженнях) та іншими.

24.02.2022 Указом Президента України № 64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні», у зв'язку з військовою агресією РФ проти України, на підставі пропозиції РНБО України, відповідно до п. 20 ч. 2 ст. 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» постановлено введення в Україні воєнного стану із 05 год. 30 хв. 24.02.2022, та який продовжено і до теперішнього часу.

До участі у військовій агресії РФ проти України керівництвом окупаційної влади РФ задіяно створені на тимчасово окупованій території Донецької області квазідержавні відомства та формування, що увійшли до складу самопроголошеної «ДНР», загальний контроль, нагляд, керівництво та кураторство за діяльністю яких здійснюють відповідні відомства РФ та її окремі представники.

Так, 22.10.2014 на тимчасово окупованій території Донецької області створено так зване «Міністерство транспорту ДНР», що знаходиться за адресою: м. Донецьк, Ворошиловський район, просп. Комсомольський, ба, та функціонує на підставі так званого «Постановлення Совета Министров ДНР № 40-8 от 22.10.2014» (із подальшими змінами).

Разом з тим встановлено, що до зазначеної злочинної діяльності залучено Підлипанова Дмитра Вікторовича, 28.11.1964 року народження, який 03.12.2018 перебуваючи в м. Донецьку Донецької області, усвідомлюючи, що діяльність терористичної організації «ДНР» та її підрозділів є незаконною, спрямована на зміну меж території України, призводить до загибелі людей, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, з метою досягнення злочинних цілей терористичної організації «ДНР» щодо насильницької зміни

меж території України, добровільно вступив до складу цієї терористичної організації та зобов'язався дотримуватися правил поведінки, встановлених у ній, і виконувати визначені йому функції.

Так, «Указом Голови ДНР» Пушилїна Д.В. за № 113 від 03.12.2018 Підлипанова Д.В. призначено так званим «Міністром транспорту ДНР», на якого покладено загальне керівництво діяльністю вказаного «Міністерства» на засадах єдиноначальності та персональну відповідальність за виконання покладених на «Міністерство» повноважень.

Так, у період з 03.12.2018 і по теперішній час Підлипанов Д.В., перебуваючи на вищезазначеній посаді, знаходячись на тимчасово окупованих територіях Донецької області, діючи умисно, з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, за попередньою змовою групою осіб, використовує надані представниками терористичної організації «ДНР» владні повноваження, та будучи особою, на яку покладено персональну відповідальність за виконання завдань та функцій так званого «Міністерства», видає документи, що мають ознаки нормативно-правових актів, але відповідно до чинного законодавства України є нікчемними, підпорядкованим йому особам щодо забезпечення реалізації покладених на «Міністерство» функцій, зокрема щодо організації діяльності псевдо органу на тимчасово окупованій території України, внесення змін до транспортної системи України на тимчасово окупованій території Донецької області, а також документів спрямованих на узаконення діяльності «Міністерства» та надання йому легітимного вигляду. Окрім того, Підлипанов Д.В. здійснює контроль за фінансово-економічними результатами діяльності «Міністерства» щодо введення звітності підприємств, що входять до сфери управління «Міністерства», а також вчиняє інші протиправні дії відповідно до завдань «Міністерства», що направлені на зміну меж території та державного кордону України, а також порушення конституційних прав громадян України, які проживають на тимчасово окупованій території Донецької області.

Також, перебуваючи на вказаній посаді Підлипанов Д.В., діючи умисно, за попередньою змовою групою осіб, та використовуючи надані представниками терористичної організації «ДНР» й окупаційної влади РФ владні повноваження, на виконання завдань та функцій так званого «Міністерства», налагодив взаємодію з окремими засобами масової інформації, використовуючи їх для висвітлення діяльності «ДНР» та пропагандистської роботи з популяризації служби «Міністерства», зокрема через мережу Інтернет, та формування думки серед населення і світової спільноти, як про законність власних дій, так і про легітимність створення та діяльності «ДНР».

Таким чином, Підлипанов Д.В. обґрунтовано підозрюється в умисних діях, вчинених з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, за попередньою змовою групою осіб, тобто у скоєнні злочину, передбаченого ч. 2 ст. 110 КК України.

2. Участь в терористичній організації:

За вищевикладених обставин, 07.04.2014 після створення на території Донецької області терористичної організації «ДНР», та 27.04.2014 на території Луганської області – терористичної організації «ЛНР», їхнім самопроголошеним керівництвом та окупаційними адміністраціями РФ визначені їх основні завдання, такі як: насильницьке повалення конституційного ладу, захоплення державної влади в Україні, зміна меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, шляхом застосування зброї, вчинення терористичних актів – здійснення вибухів, підпалів та інших дій, які створюють небезпеку для життя та здоров'я людини, загрозу заподіяння значної майнової шкоди та настання інших тяжких наслідків.

Вказані терористичні організації мають: конкретних лідерів, які підтримують між собою тісні взаємозв'язки; чітку ієрархію та структуру, яка складається з політичного та силового блоків, керівники та учасники яких підпорядковуються лідерам організацій; а також розподіл функцій між її учасниками, на яких покладені відповідні обов'язки згідно з єдиним планом спільних злочинних дій.

Так, на учасників **силового блоку** вказаних терористичних організацій покладаються наступні обов'язки:

- систематична організація та здійснення актів застосування збройної сили проти держави України у особі представників сил АТО (ООС), зокрема ведення збройного опору, незаконної протидії та перешкоджання виконанню службових обов'язків співробітниками правоохоронних органів України і військовослужбовцями ЗС України та інших військових формувань, задіяними у проведенні антитерористичної операції;

- створення не передбачених законом озброєних підрозділів та участь у їх діяльності;

- вербування нових учасників до складу силового блоку терористичних організацій «ДНР» та «ЛНР», організація їх у групи, навчання, озброєння та керівництво їхніми діями;

- захоплення населених пунктів, будівель, військових частин та інших об'єктів на території Донецької області;

- вчинення терактів і диверсій на іншій території України;

- захоплення чи заволодіння у інший спосіб зброєю, боєприпасами, вибуховими речовинами, військовою технікою, транспортними засобами, а також будівництво укріплень з метою протидії діяльності осіб, задіяних у ході проведення АТО (ООС) та забезпечення власної злочинної діяльності;

- викрадення осіб з метою отримання матеріальної вигоди та залякування мешканців, які підтримують діючу владу в Україні;

- силова підтримка учасників політичного блоку незаконних утворень «ДНР» і «ЛНР», захоплення, а також укріплення та охорона зайнятих ними будівель та споруд;

- організація поставок зброї, боєприпасів, вибухових речовин, військової техніки та їх розподіл серед учасників терористичної організації.

Водночас на учасників **політичного блоку** терористичних організацій «ДНР» і «ЛНР» покладаються обов'язки:

- створення так званих «органів державної влади «ДНР» і «ЛНР» та організація їх діяльності;

- видача документів, які мають ознаки нормативно-правових актів, від імені нелегітимних «органів державної влади «ДНР» і «ЛНР»»;

- організація та проведення незаконних референдуму та виборів на територіях, підконтрольних «ДНР» і «ЛНР»;

- проведення агітаційної роботи серед місцевого населення щодо діяльності терористичних організацій «ДНР» і «ЛНР» з метою схилення їх до участі у вказаних терористичних організаціях та отримання підтримки власної діяльності серед мешканців східних регіонів України;

- організація збору, отримання матеріальної і фінансової допомоги від інших учасників терористичної організації та осіб, лояльно налаштованих до їх діяльності, а також її розподілу;

- налагодження взаємодії між лідерами «ДНР» і «ЛНР», представниками влади та ЗС РФ з метою координації дій щодо застосування актів збройної сили проти держави України, а також дій, направлених на зміну меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України;

- налагодження взаємодії з прихильниками злочинної діяльності, що перебувають за кордоном з метою координації дій, отримання матеріальної і гуманітарної допомоги та озброєння, а також залучення іноземних громадян для здійснення актів застосування збройної сили проти держави України, зокрема протидії правоохоронним органам та силам АТО (ООС);

- налагодження взаємодії з місцевими та закордонними засобами масової інформації з метою їх використання для агітацій, висвітлення діяльності «ДНР» і «ЛНР», дискредитації діяльності органів державної влади України і осіб, задіяних у ході проведення АТО (ООС), та формування думки серед населення про законність власних дій, а також вчинення за їх допомогою дій, направлених на зміну меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України;

- надання матеріальної та організаційної допомоги учасникам силового блоку «ДНР» і «ЛНР» та для забезпечення їх протиправної діяльності;

- забезпечення учасників «ДНР» і «ЛНР» транспортом, символікою та агітаційними матеріалами.

Враховуючи викладене, так звані «ДНР» і «ЛНР» є стійкими об'єднаннями невизначеної кількості осіб (більше трьох), що створені з метою здійснення терористичної діяльності, у межах яких здійснено розподіл функцій, встановлено правила поведінки, обов'язкові для цих осіб під час підготовки і вчинення терористичних актів, а тому у відповідності до абз. 19 ст. 1 Закону України «Про боротьбу з тероризмом» є терористичною організацією.

Так, «Указом Голови ДНР» Пушилїна Д.В. за № 113 від 03.12.2018 Підлипанова Д.В. призначено так званим «Міністром транспорту ДНР», на якого покладено загальне керівництво діяльністю вказаного «Міністерства» на засадах єдиноначальності та персональну відповідальність за виконання покладених на «Міністерство» повноважень, зокрема у якості «Міністра» Підлипанов Д.В. був наділений наступними так званими «повноваженнями», використовуючи які, останній забезпечував стійкість функціонування територіальної організації «ДНР»:

- забезпечення виконання так званої Програми діяльності так званої Ради Міністрів ДНР, формування та реалізація державної політики в галузі транспорту;

- здійснення керівництва так званим Міністерством транспорту і виконання вимог законодавства, у межах наданих йому повноважень визначення політичних пріоритетів, стратегічні напрями роботи так званого Міністерства і шляхи досягнення поставленої мети, у межах компетенції спрямовувати і координувати діяльності інших так званих державних органів виконавчої влади;

- представництво так званого Міністерства у відносинах з органами державної влади, органами місцевого самоврядування, а також установами, підприємствами та іншими організаціями, громадянами;

- видання та підписання наказів, що мають нормативний характер, а за оперативних та інших поточних питань організації діяльності так званого Міністерства-накази ненормативного характеру;

- представництво так званого Міністерства транспорту без довіреності, підписання договорів, угод та вчинення інших дій від імені так званого Міністерства;

- організація роботи так званого Міністерства транспорту;

- внесення у так звану Раду Міністрів ДНР проект так званого Положення про Міністерство транспорту, а також пропозиції про граничну чисельності державних цивільних службовців та інших працівників Міністерства, фонд оплати праці Міністерства;

- затвердження штатного розкладу так званого Міністерства транспорту в межах встановлених з так званим Урядом ДНР фонду оплати праці та чисельності працівників, у відповідності з граничною чисельністю державних цивільних службовців та інших працівників Міністерства та фондом оплати праці Міністерства, а також нормативів чисельності структурних підрозділів органів виконавчої влади та критеріями освіти посад державної цивільної служби ДНР в органах виконавчої влади, а також кошторис витрат на утримання Міністерства у межах затверджених асигнувань, передбачених бюджетом;

- затвердження структури так званого Міністерства транспорту;

- затвердження положення про структурні підрозділи так званого Міністерства транспорту, посадові регламенти державних цивільних службовців так званого Міністерства та посадові інструкції інших працівників Міністерства;

- призначення на посаду та звільнення з посади працівників так званого Міністерства;
- вирішення відповідно до законодавства так званої ДНР про державній службі питання, пов'язані з проходженням державної служби в так званому Міністерстві;
- здійснення відповідно до законодавства про державну цивільну службу та трудовим законодавством прийому та звільнення державних цивільних службовців та інших працівників так званого Міністерства, крім осіб, які призначаються на посаду і звільняються з посади так званого Головою Ради Міністрів ДНР;
- розподілення обов'язків між заступниками міністра так званого Міністерства транспорту;
- надання вказівок, обов'язкових для виконання державними цивільними службовцями й іншими працівниками так званого Міністерства;
- заохочення державних цивільних службовців та інших працівників так званого Міністерства транспорту та застосування до них дисциплінарних стягнень;
- затвердження щорічних планів роботи і показники діяльності так званого Міністерства транспорту, а також звітів про їх виконання;
- здійснення інших повноважень керівництва так званого Міністерства транспорту, закріплених за ним законами, іншими так званими нормативними правовими актами ДНР;
- передання здійснення окремих своїх повноважень керівника так званому заступнику міністра чи іншому державному цивільному службовцю так званого Міністерства.

Окрім того, частина функцій «Министерства» спрямована на реалізацію завдань політичного блоку терористичної організації «ДНР» щодо надання допомоги учасникам силового блоку «ДНР» та забезпечення їх протиправної діяльності, зокрема виконання заходів з мобілізаційної підготовки, цивільної оборони, здійснення військово-облікової роботи та бронювання військовозобов'язаних, що входять до складу «Министерства» та його структурних підрозділів.

Перебуваючи на вищезазначеній посаді, Підлипанов Д.В., знаходячись на тимчасово окупованих територіях Донецької області, діючи умисно, з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, за попередньою змовою групою осіб, використовує надані представниками терористичної організації «ДНР» владні повноваження, та будучи особою, на яку покладено персональну відповідальність за виконання завдань та функцій так званого «Министерства», видає документи, що мають ознаки нормативно-правових актів, але відповідно до чинного законодавства України є нікчемними, підпорядкованим йому особам щодо забезпечення реалізації покладених на «Министерство» функцій, зокрема щодо організації діяльності псевдо органу на тимчасово окупованій території України, внесення змін до транспортної системи України

на тимчасово окупованій території Донецької області, а також документів спрямованих на узаконення діяльності «Міністерства» та надання йому легітимного вигляду. Окрім того, Підлипанов Д.В. здійснює контроль за фінансово-економічними результатами діяльності «Міністерства» щодо введення звітності підприємств, що входять до сфери управління «Міністерства», а також вчиняє інші протиправні дії відповідно до завдань «Міністерства», що направлені на зміну меж території та державного кордону України, а також порушення конституційних прав громадян України, які проживають на тимчасово окупованій території Донецької області.

Таким чином, Підлипанов Д.В. обґрунтовано підозрюється в участі в терористичній організації, тобто у скоєнні злочину, передбаченого ч. 1 ст. 258-3 КК України.

**Старший слідчий в ОВС слідчого відділу 2 управління
(з дислокацією у м. Маріуполь Донецької області)
Головного управління Служби безпеки України
в Донецькій та Луганській областях
майор юстиції**

С.С. Фесенко

ПОГОДЖЕНО

**Заступник начальника відділу нагляду за додержанням
законів регіональним органом безпеки
Донецької обласної прокуратури**

Олександр ЛУЦЕНКО

08 квітня 2023 року

Права підозрюваного:

Конституція України

Стаття 28. Кожен має право на повагу до його гідності.

Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню. Жодна людина без її вільної згоди не може бути піддана медичним, науковим чи іншим дослідям.

Стаття 29. Кожна людина має право на свободу та особисту недоторканність.

Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом.

У разі нагальної необхідності запобігти злочинові чи його припинити уповноважені на те законом органи можуть застосувати тримання особи під вартою як тимчасовий запобіжний захід, обґрунтованість якого протягом сімдесяти двох годин має бути перевірена судом. Затримана особа негайно звільняється, якщо протягом сімдесяти двох годин з моменту затримання їй не вручено вмотивованого рішення суду про тримання під вартою.

Кожному заарештованому чи затриманому має бути невідкладно повідомлено про мотиви арешту чи затримання, роз'яснено його права та надано можливість з моменту затримання захищати себе особисто та користуватися правовою допомогою захисника.

Кожний затриманий має право у будь-який час оскаржити в суді своє затримання.

Про арешт або затримання людини має бути негайно повідомлено родичів заарештованого чи затриманого.

Стаття 55. Права і свободи людини і громадянина захищаються судом.

Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Кожен має право звертатися за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Кожен має право після використання всіх національних засобів правового захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна.

Кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань.

Стаття 56. Кожен має право на відшкодування за рахунок держави чи органів місцевого самоврядування матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб при здійсненні ними своїх повноважень.

Стаття 59. Кожен має право на правову допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Кожен є вільним у виборі захисника своїх прав.

Для забезпечення права на захист від обвинувачення та надання правової допомоги при вирішенні справ у судах та інших державних органах в Україні діє адвокатура.

Стаття 62. Особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні злочину.

Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

У разі скасування вироку суду як неправосудного держава відшкодовує матеріальну і моральну шкоду, завдану безпідставним засудженням.

Стаття 63. Особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Підозрюваний, обвинувачений чи підсудний має право на захист.

Засуджений користується всіма правами людини і громадянина, за винятком обмежень, які визначені законом і встановлені вироком суду.

Кримінальний процесуальний кодекс України

Стаття 42. Підозрюваний

Підозрюваний, обвинувачений має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

б) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що вноситься вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватись послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Про підозру мені повідомлено, письмове повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права і обов'язки вручені, права підозрюваного мені оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний: _____

Захисник: _____

« ___ » годин « ___ » хвилин **08 квітня 2023 року**

Повідомлення про підозру вручив:

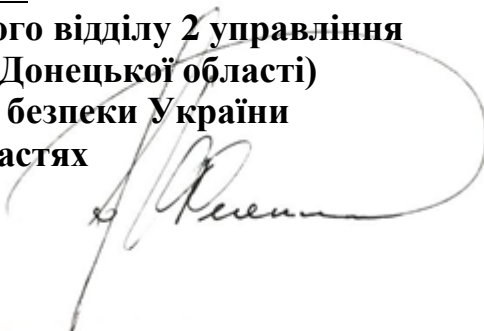
Старший слідчий в ОВС слідчого відділу 2 управління

(з дислокацією у м. Маріуполь Донецької області)

Головного управління Служби безпеки України

в Донецькій та Луганській областях

майор юстиції

С.С. Фесенко